

היה טוב יותר שהיה משה מתנהג כפי דרכו בקודש, זהו שסמוך לכאן ושלח משה את חותנו, שלא יציט עוד צמח שהוא עושה ולא יסתכל בדרכו והילוכו, שלא יתן לו עוד עצות, עכדה"ק:

ומעשה היה אלל אא"ז זנוק"ל, שהיה רב חסיד אחד בעיר נאשעלסק שנחגל בין המתנגדים, ואחר כך נסע והסתופף אלל אא"ז זנוק"ל, ודרכו היה לשאול ולחקור תמיד על דרכי החסידים, ופעם אחת היה אלל אא"ז ז"ל צימים אחרונים דחג הסוכות, וראה איך שביום הושענא רבא לערב הלכו מהסוכה לגמרי ובליל שמיני עזרת לא פסק פסיעה להסוכה, וגמר בדעתו לשאול את אא"ז ז"ל על ענין זה.

ולמחר בשמיני עזרת הלך פנימה לשאול אותו, ותיכף כשבא לשם קודם פתחו את פיו לשאול, אמר לו אא"ז ז"ל אספר לך מעשה בדחנות, פעם אחת השיג מלך אחד 'מאלארז' - צייר נפלא מופלג באומנות הציור, היינו שצייר איזה דבר, אף שצייר אותו על הנייר בשטחו, אף על פי כן היה נראה כבולט ועומד. ועשה המלך סעודה וקרא לשררים גדולים להראות את יופי מלאכת המאלארז, וזה להצייר לצייר איזה דבר, וצייר שדה עם השיבולת עם הקש והיתה נראית מכוון כשדה עומדת עם השיבולת והקשין, והראה להם זאת, ונתפלאו מאד על גודל יופי האומנות כמו שדה ממש.

ועמד מרחוק כפרי אחד וראה את הציור, ואמר להמלך שאינו מכוון זה הציור

כשדה, כי השדה כשהיא בקומתה ובגדלה אזי נראין הקשין והשיבולת נעים ונדים לכאן ולכאן, וזה הציור עומד על עמדו בלי תנועה. החזירו להצייר את הציור, וזה לו שיעשה איזה ציור אחר טוב מכוון בלי שום פקפוק. ועשה הצייר באר מים עם הדלי ושוקת להשקות הצהמות, ואחד מושך הדלי. והמלך עשה כמו כן יום שני להראות העמים והשרים את יופי מעשה הצייר, וכשנתן להם הצייר תמונת הצאר והמים והדלי ושוקת ומכשיריו נתפלאו יותר.

ובא כמו כן הכפרי הנ"ל, ופיס להמלך ואמר שאינו מכוון זה הצאר לצאר האמיתי, כי בהצאר האדם שמושך בהדלי פעם מרכין את גופו ופעם זוקף גופו ומנענע עצמו, ובהציור מצייר אדם עומד ואוחז בדלי בלי תנועה. החזיר להצייר את הציור, וזה לו שצייר איזה דבר מופלג בשלימות שלא יתבייש עוד.

הלך וצייר את המלכה של המלך בתמונתה ולבושה ותכשיטיה, מכוון ממש כפי שהיו הכל מכירים אותה. כשראו השררים הציור הזה, התפלאו מאד, כי ראו שהיתה תמונתה מכוון ממש בכל תמונת פניה ותכשיטיה. הכפרי הנ"ל העיז פניו, ואמר שלא טוב עשה התמונה, כי המלכה יש לה חריצים על מצחה כדרך האדם שמתנענעים החריצים שעל המצח.

בשראה הצייר שגם בהמלכה אמר חסרון, הלך הצייר והכה את הכפרי על לחיו, ואמר לו, בשלמא בצאר ובשדה יש לך ידיעה,

שצו

דברי

יתרו

אבל בעניני מלכה אין לך שום ידיעה, עכ"ל
המעשה. ואמר להרצ לך בכל הטוב, ולא
הספיק עוד לשאול. והיינו כנ"ל, שלא יסתכל
בדרכי הנדיק, כי גבהו דרכיו מערכנו ואין
לנו הצנה, ודי למצין: